

Arrest

nr. 113 033 van 29 oktober 2013
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 maart 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 maart 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 mei 2013.

1.3. Op 12 juni 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. U verklaart heel uw leven te hebben gewoond in het dorp Tora Khwa, gelegen in het district Hesarak in de provincie Nangarhar.

Wanneer u in de zevende graad zat en onderweg was naar school, werd u onderweg naar school verschillende malen tegengehouden door de taliban die u vroegen met de school te stoppen en hen te vervoegen. Een keer werd u door de taliban geslagen omdat u niet met hen meeging. U vertelde uw vader hierover. Hierna hielden de taliban u nog een keer tegen onderweg naar school en vroegen ze u opnieuw om met hen mee te strijden.

Later kwam u de taliban opnieuw onderweg naar school tegen. U kreeg een injectie van de taliban waardoor u het bewustzijn verloor. U werd wakker op een u onbekende plaats, ergens in de bergen. De taliban zeiden u er dat u een opleiding zou krijgen waarna besloten zou worden of u een zelfmoordaanslag zou moeten plegen of dat u met hen moest vechten. De volgende drie maanden leerde u er bommen maken en wapens gebruiken. Op een dag zeiden ze u dat u de volgende dag een zelfmoordaanslag zou moeten plegen. Diezelfde nacht kon u echter ontsnappen door een gat in de muur van uw kamer te maken met een stukje van het dak. 's Morgens kwam u een dorp tegen waar iemand u vertelde hoe u naar uw dorp kon terugkeren. Uiteindelijk kwam u met veel moeite in uw dorp Tora Khwa aan.

De volgende nacht werd uw huis in het dorp omsingeld door de talibs die u hadden ontvoerd. Uw moeder verstopte u tussen de dieren. De taliban vroegen uw vader waar u was en sloegen uw vader. Ze doorzochten het huis, maar vonden u niet. Hierop zeiden de taliban dat ze 2 nachten later zouden terugkomen en dat uw vader u dan moest afgeven aan hen. Zo niet zouden ze uw hele familie vermoorden en het huis in brand steken. Hierop besloot uw vader dat u Afghanistan moest verlaten.

Na zes maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 25 maart 2011 een asielaanvraag indiende.

Nadat u Afghanistan heeft verlaten, zijn de taliban nog vijf à zes keer naar uw huis gekomen op zoek naar u. Hierbij werd uw familie geslagen. In geval van een terugkeer naar uw land van herkomst vreest u te worden gedood door de taliban.

U legde op de Dienst Voogdij een taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer, maar deze zou nog steeds in het bezit zijn van de Dienst Voogdij. U legt geen enkel ander document neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Zo dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen als zou u ontvoerd zijn geweest door de taliban waarna u door hen gedwongen werd een opleiding te volgen en vervolgens een zelfmoordaanslag te plegen, weinig plausibel zijn. Ten eerste moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. In uw relaas komen deze elementen echter geenszins voor. U verklaart dat u geen familieleden heeft die banden hebben met de taliban (CGVS, p. 7). Bovendien weet u niet wie de talibs waren die u 11 à 13 keer vroegen om hen te vervoegen (CGVS, p. 11). Daarenboven blijkt dat de taliban zeer weinig gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat het hen zou vervreemden van de gemeenschappen wiens steun ze nodig hebben (zie administratief dossier). Aangezien de dorpsouderen tegen de taliban zijn (CGVS, p. 5), is het dus weinig plausibel als zouden de taliban u gedwongen gerekruteerd hebben aangezien op die manier hun relaties met de gemeenschap nog zouden verslechteren. Daarenboven blijkt uit onze informatie dat er geen bewijs is van gedwongen rekrutering van zelfmoordenaars omdat het uitvoeren van een zelfmoordaanslag een zekere mate van bereidheid en overtuiging vereist, vaak voorafgegaan door maanden tot zelfs jarenlange training en indoctrinatie (zie administratief dossier). Echter, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u omwille van een bepaalde bereidheid of overtuiging gerekruteerd werd, noch dat u geïndoctrineerd werd (CGVS, p. 12-14).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u zeer weinig kunt vertellen over de bij benadering 65 anderen die er door de taliban werden vastgehouden. Zo weet u, ondanks uw beweerd verblijf van

3 maanden bij de taliban, niet wie ze waren en weet u niet wanneer ze werden ontvoerd (CGVS, p. 13 & 14).

Ook moet worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat u zo gemakkelijk kon ontsnappen. Immers, u kon met behulp van een stukje van het dak een gat in de muur maken en weglopen (CGVS, p. 10 & 15). Aangezien u door te ontsnappen de autoriteiten op de hoogte kon stellen van hun verblijfplaats, is het weinig plausibel dat u de nacht voor u een zelfmoordaanslag diende te plegen zo gemakkelijk zou kunnen ontsnappen van de taliban.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u niet weet waar u gedurende drie maanden werd vastgehouden door de taliban (CGVS, p. 10 & 11). U kunt enkel vertellen dat het een bergachtig gebied betrof in de regio van Ghari (CGVS, p. 15). Ook kent u de naam van het dorp niet waar u aankwam nadat u van de taliban vluchtte en waar u er de weg naar uw dorp vroeg (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat u niet gevraagd heeft aan de dorpingen waar u zich bevond. Daarenboven stelt u dat deze dorpingen u de weg naar uw dorp wezen, doch u kunt niet vertellen welke dorpen u onderweg naar huis bent gepasseerd (CGVS, p. 10 & 16). Uw verklaring als zouden de dorpingen u enkel verteld hebben 'naast die berg te gaan en dat u zo de weg zou vinden' (CGVS, p. 16), is weinig plausibel.

Daarenboven is het weinig plausibel dat de taliban naar uw huis kwamen en er uw vader vertelden dat ze twee nachten later zouden terugkomen en dat ze u dan opnieuw zouden meenemen (CGVS, p. 16). Immers, als uw familie de autoriteiten hiervan op de hoogte zou stellen, konden ze de taliban in dat geval gemakkelijk bij u thuis vatten.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat u zich een jongere leeftijd aanmeet dan degene die u werkelijk heeft. Waar u op het moment van uw asielaanvraag dd. 25 maart 2011 en op het moment van uw gehoor voor het CGVS dd. 29 mei 2013 verklaarde geboren te zijn op de vijfde van de 11de maand 1374 volgens de Afghaanse kalender - dit is 25 januari 1996 (zie administratief dossier) en dus nog steeds minderjarig verklaart te zijn, wees een leeftijdsonderzoek uit dat u op 18 augustus 2011 20 jaar oud was met een standaarddeviatie van twee jaar. Dit impliceert dat u meerderjarig bent. Uit het feit dat u verklaart minderjarig te zijn en u ter staving hiervan een taskara bezorgde aan de Dienst Voogdij waaruit blijkt dat u 15-16 jaar was op het moment van uw asielaanvraag, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zet.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Hesarak te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een alleenstaande, gezonde jongvolwassen man (CGVS, p. 6). Ook moet worden opgemerkt dat u niet alleen de taal Pashtou kan spreken en schrijven, doch ook de tweede Afghaanse landstaal Dari (verklaring DVZ, punt 8; CGVS, p. 7 & 17). Eveneens spreekt en schrijft u een beetje Engels en Frans (verklaring DVZ, punt 8; CGVS, p. 7). Bovenstaande talenkennis vergemakkelijkt de integratie en verhoogt uw kansen op de arbeidsmarkt in de provinciehoofdstad Jalalabad. Daarenboven hebben zowel uw vader als uw oom langs vaderskant eigen gronden, doch u weet niet hoeveel (CGVS, p. 6), en waren uw ouders in staat om 5.000 dollar en 4.600 euro voor uw reis naar België te betalen (CGVS, p. 9). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in de provinciehoofdstad Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1 A (2) van de vluchtelingenconventie. Hij benadrukt dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook in overweging dient genomen te worden en stelt dat uit het feitenrelaas blijkt dat hij reeds het slachtoffer is geweest van ontvoering en ernstige bedreigingen. Hij meent dat in geval van een terugkeer naar Afghanistan, a fortiori in de huidige omstandigheden, het risico om opnieuw slachtoffer te worden zeer groot is en hij argumenteert dat het aangewezen is om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar het UNHCR Handboek, dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid moet beoordeeld worden, dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut, dat het voordeel van de twijfel gegund is op voorwaarde dat het vluchtrelaas geloofwaardig is, dat de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling moet worden beoordeeld rekening houdend met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen en dat een beslissing moet worden genomen in een geest van rechtvaardigheid en begrip. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij bedreigd is geweest door de Taliban omdat hij weigerde met hen mee te werken, dat hij ontsnapte na door hen te zijn ontvoerd en dat hij door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie gegronde redenen heeft om voor zijn leven en zijn fysieke integriteit te vrezen. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Verzoeker wijst erop dat zijn afkomst niet wordt betwist en dat zijn regio van herkomst door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog steeds wordt beschouwd als een zeer gevaarlijke plaats met blind geweld tegen de civiele bevolking. Hij betwist de stelling van het Commissariaat-generaal dat hij beschikt over een intern vluchtalternatief in Jalalabad. Verzoeker wijst erop dat hij geen diploma bezit en stelt dat het vanuit dit oogpunt belangrijk is om na te gaan welke opvangmogelijkheden er voor hem

voorhanden zijn en wat de huidige situatie/levensomstandigheden voor hem zijn in Jalalabad en in zijn geboortedorp. Deze toets is niet gebeurd, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat zelfs niet gesproken wordt over het feit dat het vluchtalternatief veilig te bereizen is. Voorts benadrukt verzoeker dat hij in Jalalabad geen familie heeft. De gronden van zijn familie werden bovendien verkocht om zijn reis te financieren. Zijn oom dient in de eerste plaats zijn eigen familie te onderhouden. Wat betreft de veiligheidssituatie betoogt verzoeker dat het niet is omdat de gewone burger niet onmiddellijk gevisieerd wordt dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten. Tot slot wijst verzoeker erop dat nog steeds heel veel Afghanen woonachtig zijn in India, Pakistan, enz., hetgeen er volgens verzoeker eveneens op wijst dat er binnen het land zelf geen veilige vluchtalternatieven zijn. Voor het overige verwijst verzoeker naar de uiteenzetting onder het eerste middel.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen als zou hij ontvoerd zijn geweest door de Taliban waarna hij door hen gedwongen werd een opleiding te volgen en vervolgens een zelfmoordaanslag te plegen weinig plausibel zijn daar (1) zijn verklaringen over gedwongen rekrutering niet overeenstemmen met de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit onder meer blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering en dat er geen bewijs is van gedwongen rekrutering van zelfmoordenaars omdat het uitvoeren van een zelfmoordaanslag een zekere mate van bereidheid en overtuiging vereist, vaak voorafgegaan door maanden tot zelfs jarenlange training en indoctrinatie, elementen welke geenszins in zijn relaas voorkomen, (2) hij niet weet wie de Talibs waren die hem 11 à 13 keer vroegen om hen te vervoegen en hij, ondanks zijn beweerd verblijf van drie maanden bij de Taliban, tevens zeer weinig kan vertellen over de bij benadering 65 anderen die er door de Taliban werden vastgehouden, (3) het uiterst bevreemdend is dat hij zo gemakkelijk kon ontsnappen, (4) hij niet weet waar hij gedurende drie maanden werd vastgehouden door de Taliban, hij ook de naam van het dorp niet kent waar hij aankwam nadat hij van de Taliban vluchtte en waar hij de weg naar zijn dorp vroeg, hij ook niet kan vertellen welke dorpen hij onderweg naar huis is gepasseerd en zijn verklaring als zouden de dorpelingen hem enkel verteld hebben 'naast die berg te gaan en dat hij zo de weg zou vinden' weinig plausibel is en (5) het daarenboven weinig plausibel is dat de Taliban naar zijn huis kwamen en er zijn vader vertelden dat ze twee nachten later zouden terugkomen en dat ze hem dan opnieuw zouden meenemen, (ii) een leeftijdsonderzoek uitwijst dat hij zich een jongere leeftijd aanmeet dat degene die hij werkelijk heeft en uit het feit dat hij verklaart minderjarig te zijn en ter staving hiervan een taskara bezorgde aan de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat hij 15-16 jaar was op het moment van zijn asielaanvraag blijkt dat hij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder op de helling zet en (iii) hij de algemene situatie in het district Hesarak kan ontlopen door zich te vestigen in de provinciehoofdstad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te

toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij ontvoerd zijn geweest door de Taliban waarna hij door hen gedwongen werd een opleiding te volgen en vervolgens een zelfmoordaanslag te plegen.

2.5.1. Verzoeker wenst er vooreerst op te wijzen dat het heel moeilijk is om zich alles te herinneren betreffende de ontvoering. Hij stelt dat hij een injectie ingespoten kreeg en dat hij tot op de dag van vandaag de inhoud van deze injectie niet kent. Hij voelde zich weg van de wereld en kan alleen vertellen dat hij zich in een bergachtig gebied bevond met woestijn om zich heen. Na zijn ontsnapping was hij enorm gehaast en had hij enorme angst dat de Taliban hem zou achtervolgen, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat hij zich dus beperkte tot het vragen van de richting van zijn dorp en dat hij geen aandacht had voor andere zaken aangezien hij geen tijd had om details te vragen.

Verzoeker overtuigt geenszins. Zo verzoeker nog zou kunnen worden gevolgd waar hij beweert dat hij zich niets kan herinneren van de rit naar het trainingskamp omdat hij bewusteloos was nadat hij een injectie kreeg (administratief dossier, stuk 3, p. 10), acht de Raad het niet in het minst plausibel dat hij dit kamp niet aan de hand van zijn ontsnappingsroute zou kunnen situeren. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker niet zou gevraagd hebben waar hij zich bevond wanneer hij eindelijk een dorp tegen kwam waar hij de weg naar huis kon vragen. Dit betreft immers geenszins een detail zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift doch wel een belangrijk oriëntatiepunt. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is het voorts niet plausibel dat de dorpingen hem enkel zouden verteld hebben 'naast de berg te gaan en dat hij zo de weg zou vinden', zonder enige verdere informatie te geven omtrent de dorpen die hij diende te passeren en over hoever hij van zijn eigen dorp verwijderd was. Dat hij evenmin de dorpen kent die hij onderweg naar huis is gepasseerd (administratief dossier, stuk 3, p. 17), moet in dit opzicht dan ook eveneens ongeloofwaardig worden geacht.

2.5.2. Wat betreft zijn ontsnapping, voert verzoeker aan dat de huizen of gebouwen niet te vergelijken zijn met huizen hier. Ze bestaan uit stenen en modder. Verzoeker stelt dat hij gedurende drie maanden al vaker gedacht had aan ontsnappen. Toen hij hoorde dat ze hem zouden gebruiken voor een zelfmoordaanslag wist hij dat hij niets te verliezen had. Hij zou toch sterven. Daarom zette hij alles op alles om te ontsnappen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers bewering dat hij pas na de opleiding te horen kreeg dat hij een zelfmoordaanslag moest plegen (administratief dossier, stuk 3, p. 10, p. 12 en p. 14) niet te rijmen valt met zijn uitdrukkelijke verklaring dat de Taliban hem de eerste keer dat ze hem vroegen om hen te vergezellen reeds vertelden dat hij een zelfmoordaanslag zou moeten plegen (administratief dossier, stuk 3, p. 11). Bovendien verklaarde verzoeker dat reeds eerder mensen van zijn dorp werden meegenomen en werden opgeleid om zelfmoordaanslagen te plegen (administratief dossier, stuk 3, p. 4-5). Verzoeker moet zich op het ogenblik van zijn aankomst in het trainingskamp dus maar al te goed bewust zijn geweest van het lot dat hem te wachten stond zodat het dan ook mag verbazen dat hij in de drie maanden dat hij daar verbleef niet eerder heeft gepoogd om te ontsnappen. Verzoeker verklaarde in dit verband weliswaar als volgt: *"(...) Na deze training zeiden ze dat ik zelfmoordaanslag moest plegen. Zelfs voordien wou ik ontsnappen, maar er was geen mogelijkheid. Er waren ramen in de kamer, ze zouden me doodgeschoten hebben. (...)"* (administratief dossier, stuk 3, p. 10) doch deze onmogelijkheid tot ontsnappen staat in schril contrast tot het schijnbare gemak waarmee verzoeker er uiteindelijk toch in geslaagd is het kamp te ontvluchten, namelijk door met behulp van een stuk dat hij van het dak gebroken had een steen uit de muur te duwen en zo een gat te maken (administratief dossier, stuk 3, p. 10 en p. 15). Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij gedurende zijn training nauwgezet in de gaten werd gehouden: *"(...) gedurende de hele dag waren ze aanwezig. Als je bewoog of iets verdacht deed, zouden ze u doden. Dan was het nacht. Ze zetten ons in een kamer. Volledig donker."* (administratief dossier, stuk 3, p. 14). Het gaat dan ook in tegen iedere logica dat de Taliban hem de nacht voor hij een zelfmoordaanslag diende te plegen niet beter zouden hebben bewaakt en verzoeker vrij gemakkelijk kon ontsnappen.

2.5.3. Dat hij zeer weinig kan vertellen over de bij benadering 65 anderen die door de Taliban werden vastgehouden, verklaart verzoeker door het feit dat hij geen aandacht had voor de medegevangenen en hij zich enkel focuste op zichzelf.

Opnieuw kan verzoeker bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad acht het niet in het minst plausibel dat verzoeker gedurende drie maanden tegen zijn wil werd vastgehouden samen met 65 anderen, die net zoals hij door de Taliban werden ontvoerd en werden opgeleid om zelfmoordaanslagen te plegen, zonder met zijn lotgenoten te hebben gepraat over de situatie waarin zij allen verzeild waren geraakt. Verzoeker verklaarde overigens dat de andere personen afkomstig waren van Hesarak, Khogyani, Assam Khail (administratief dossier, stuk 3, p. 14), kennis welke erop wijst dat hij wel degelijk met een aantal medegevangenen contact moet hebben gehad. Er mag dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker over minstens een aantal van hen meer informatie zou kunnen verschaffen zoals hun naam, achtergrond en hoe zij in het kamp terecht zijn gekomen. Dat verzoeker dergelijke kennis ontbeert, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn gedwongen verblijf in een Taliban opleidingskamp.

2.5.4. Tot slot laat verzoeker gelden dat de Taliban eerst mensen aanspreekt om vrijwillig met hen mee te werken. Indien er geweigerd wordt gebruiken ze geweld en ontvoeren ze mensen om ze op te leiden.

Met dergelijke ongefundeerde beweringen vermag verzoeker niet afbreuk te doen aan de correctheid van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie, noch aan diens vaststellingen dat de door verzoeker beschreven gang van zaken niet in overeenstemming te brengen is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, dat beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa's, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen en dat er geen bewijs is van gedwongen rekrutering van zelfmoordenaars omdat het uitvoeren van een zelfmoordaanslag een zekere mate van bereidheid en overtuiging vereist, vaak voorafgegaan door maanden tot zelfs jarenlange training en indoctrinatie. Geen van deze elementen komen in verzoekers relaas voor zodat zijn relaas weinig plausibel moet worden geacht. Zo niet kan worden uitgesloten dat gedwongen rekrutering sporadisch toch zou voorkomen, kan in casu niet worden aangenomen dat verzoekers beweerde ontvoering een dergelijke uitzondering zou betreffen. Immers, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing blijkt uit de voorhanden zijnde informatie tevens dat de Taliban zeer weinig gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat het hen zou vervreemden van de gemeenschappen wiens steun ze nodig hebben. Gelet op verzoekers verklaringen dat de dorpsouderen tegen de Taliban gekant zijn (administratief dossier, stuk 3, p. 5), oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het weinig plausibel is dat de Taliban hem gedwongen gerekruteerd hebben aangezien op die manier hun relaties met de gemeenschap nog zouden verslechteren. Verzoeker slaagt er met zijn uitleg in het verzoekschrift niet in bovenstaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de vaststelling dat hij niet kan toelichten wie de Talibs waren die hem 11 à 13 keer vroegen om hen te vervoegen. Nochtans noemde hij verschillende dorpsbewoners die bij de Taliban zouden horen alsook hun commandant (administratief dossier, stuk 3, p. 4) zodat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij kan vertellen wie hem precies probeerde te rekruteren. Zelfs zo het Talibs van buiten zijn dorp zou betreffen, mag worden aangenomen dat verzoekers hun namen zou kennen. Verzoeker verklaarde immers gedurende vier tot vijf maanden, in totaal 11 à 13 keer, door hen te zijn aangesproken (administratief dossier, stuk 3, p. 11). Zeker indien verzoekers argumentatie moet worden gevolgd dat de Taliban eerst mensen aanspreekt om vrijwillig met hen mee te werken, kan worden verwacht dat zij zich bij deze eerste contacten zouden voorstellen en verzoeker zouden proberen te overtuigen van hun ideologie om op deze manier zijn vertrouwen te winnen en hem te overhalen om zich bij hen aan te sluiten. Dat verzoeker aldus niet kan verduidelijken wie hem probeerde te rekruteren, zet zijn algehele geloofwaardigheid andermaal op de helling.

2.5.5. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld als volgt: *“Daarenboven is het weinig plausibel dat de taliban naar uw huis kwamen en er uw vader vertelden dat ze twee nachten later zouden terugkomen en dat ze u dan opnieuw zouden meenemen (CGVS, p. 16). Immers, als uw familie de autoriteiten hiervan op de hoogte zou stellen, konden ze de taliban in dat geval gemakkelijk bij u thuis vatten.”* zodat ook deze overwegingen staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.6. Waar verzoeker nog aanvoert dat het, om zijn persoonlijke vrees beter te begrijpen, aangewezen lijkt om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, dient de Raad vast te stellen dat, gelet op de informatie in het administratief dossier, dit in casu is gebeurd.

Verzoeker licht niet concreet toe welke andere “*politieke, historische en actuele*” elementen en gegevens niet mee in overweging zijn genomen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Evenmin toont hij concreet aan op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou gehouden hebben met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen.

2.5.7. Zo verzoeker terecht stelt dat de bewijslast bij asielaanvragen met de nodige soepelheid moet beoordeeld worden gaat hij eraan voorbij dat deze bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Ter staving van zijn asielrelaas legde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken een taskara neer. De authenticiteit van deze taskara, waaruit blijkt dat verzoeker 15-16 jaar was op het moment van zijn asielaanvraag, dient echter in vraag te worden gesteld gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij en waaruit blijkt dat verzoeker op 18 augustus 2011 20 jaar oud was met een standaarddeviatie van twee jaar. Verzoeker legt geen enkel ander document neer ter staving van zijn asielaanvraag. De Raad benadrukt te dezen dat een asielzoeker weliswaar niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van het asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen worden afgelegd, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Het volstaat hierbij niet om te poneren dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden, dat het niet alleen gaat om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen, in casu ontvoering en ernstige bedreigingen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. Waar hij meent dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*” van 22 maart 2013 en SRB “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*” van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker de algemene situatie in het district Hesarak kan ontlopen door zich te vestigen in de provinciehoofdstad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat op het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot de zevende graad naar school ging en dat hij niet alleen Pashtou kan spreken en schrijven maar hij daarnaast ook de tweede landstaal Dari machtig is (administratief dossier, stuk 3, p. 6-7 en p.17 en stuk 9, verklaring DVZ, vraag 8). Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht aangehaald dat verzoeker tevens een beetje Engels en Frans spreekt en schrijft (administratief dossier, stuk 10, verklaring DVZ, vraag 8 en stuk 3, p. 7). Deze talenkennis zou verzoeker mogelijks tot voordeel kunnen strekken bij het bekomen van een job bij een internationale ngo of een internationaal bedrijf gevestigd in Jalalabad. Zijn talenkennis alleen is echter naar het oordeel van de Raad onvoldoende om zonder meer te besluiten dat verzoeker zich zonder ondersteuning van zijn familie in Jalalabad zou kunnen vestigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij als landbouwerzoon geen relevante werkervaring heeft opgedaan die zijn kansen op de arbeidsmarkt in Jalalabad zou kunnen verhogen. Hij verklaarde immers dat hij naast de school zijn vader hielp op de velden en dat hij verder geen andere beroepen heeft uitgeoefend (administratief dossier, stuk 3, p. 7). Waar in de bestreden beslissing nog wordt verwezen naar de gronden die verzoekers vader en zijn oom langs vaderskant in hun bezit hebben en het feit dat zijn ouders in staat waren om een aanzienlijk bedrag voor verzoekers reis naar België te betalen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader een deel van zijn gronden verkocht om de reis naar Europa te bekostigen (administratief dossier, stuk 3, p. 9) stelling welke in het verzoekschrift wordt herhaald en die de Raad niet als ongeloofwaardig voorkomt. Voorts verklaarde verzoeker dat de opbrengst van de gronden het inkomen van zijn familie vormt (administratief dossier, stuk 3, p. 6-7) zodat niet in redelijkheid kan worden aangenomen dat zijn familie ook de overige gronden nog zou kunnen verkopen om verzoeker desgevallend financieel te kunnen ondersteunen in Jalalabad.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuren beschikken (eigen onderlijning). Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt echter dat dit laatste werd onderzocht. Verzoeker merkt dan ook terecht op dat het belangrijk is om na te gaan welke opvangmogelijkheden er voor hem voorhanden zijn en wat de huidige situatie/levensomstandigheden voor hem zijn in Jalalabad. De Raad dient met verzoeker vast te stellen dat deze toets niet is gebeurd.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 juni 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS